

Alt formår jeg i ham

Når man læser Bibelen langsomt, bliver man opmærksom på, at den næsten altid siger noget andet, end man venter. Det gælder også Paulus' kendte ord om, at han formår alt i ham, som giver ham kraft (Fil. 4,13). Det viser sig nemlig, at han ikke blot, således som vi umiddelbart venter, formår at lide mangel og sulte, men også formår at have overflod og spise sig mæt (vers 12).

Lad os læse det engang til, thi endnu har du måske ikke set, hvor underligt det er, som apostelen siger. Han siger jo, at han må have kraft til at lide mangel – det lader sig høre, det forstår du – men han siger jo også, at han må have Guds kraft til at have overflod og spise sig mæt – og det er det underlige, thi kan ikke ethvert menneske spise sig mæt uden at behøve Guds kraft dertil?

Alt, inklusive at spise sig mæt, formår apostelen og formår han *kun* i Kristus, som skænker ham kraft!

Overflod

Der tales meget om kraft i vor tid, men ofte i en sammenhæng, som leder forståelsen bort fra Guds tanker derom; jeg har aldrig hørt nogen tale om, at vi behøver kraft til vore daglige måltider; men det gør vi.

Vor Herre Jesus sagde: »Uden mig (eller skilt fra mig) kan I slet intet gøre« (Johs. 15,5). Vi kan altså ikke have overflod og spise os mætte uden ham eller uden hans kraft. Det vidste Paulus; hvorfor ved så mange kristne det ikke i dag?

Det skyldes, at mange ikke ved, hvad den kraft, Herren skænker, dybest set er. Den er *ikke et ekstra* til noget, vi har fået i forvejen, men er selve det nye liv, Kristuslivet, det guddommelige, evige liv – den er livet, hvor Kristus er vintræet, og vi grenene – hvor han altså er det hele, og vi dele i ham.

Den er Kristus som vort liv, så vi lever og ånder i Ham, og derfor aldrig er ude af samfund med ham!

Kun ved denne kraft, som Kristus stadig fornyer og altså hele tiden giver, formår vi at spise og drikke og have overflod, men uden den – ja, da spiser og drikker vi os bort fra Kristus, bort fra hans tanker og veje, og da risikerer vi at blive grene, der ikke bærer frugt og som derfor skæres af og kastes i ilden.

Der skal sandelig guddommelig kraft til at bære gode dage med overflod! Guds folks historie har vist, at de fleste ikke magter at bære byrden af gode dage. Næppe havde Israels folk fået hjælp i deres

nød, da de råbte til Gud, før de svigtede ham, thi nu havde de jo gode dage. De spiste og drak og glemte ham!

Det har gentaget sig ned gennem hele menighedens historie. Hvor mange er ikke blevet lunkne, fordi de havde det så godt! Hvor er iveren henne hos dem, der har alt? Hvor er villigheden til at bære Kristi forsmædelse og stå last og brast med Herrens mindste små, de foragtede, oversete og ringeagtede? Hvor let går det ikke at sætte hus og hjem, kone og børn på førstepladsen, når man har alt, og så give Herren en plads som reservehjælp i baggrunden. Hvor mange pæne familier har ikke forladt deres første kærlighed, fordi de ikke søgte kraft til at formå at have overflod.

Hvis der er noget, vi trænger kraft til, så er det at have hus og hjem, mad og drikke, lys og varme, tryghed og velvære, gode indtægter og en god omgangskreds. Uden guddommelig kraft vil alt dette presse og trykke vort indre menneske, svække vor årvågenhed og agtpågivenhed og lidt efter lidt gøre os så trætte og matte i ånden, at vi ikke duer til noget som helst i Guds forsamling.

Hvor let søger vi ikke vor tryghed i vore gode forhold! Hvor let har vi ikke vor glæde i dem, så vi slet ikke lægger mærke til, at glæden i og over Herren er forsvundet, og glæden over ting og sager og gode kår har taget dens plads.

Det var fru *Anna Jørgensen* i *Ålborg*, der sagde til os i gamle dage: »Om blot vi kan stå i de gode dage, kan vi sagtens stå i de onde!« Ja, vi må iføre os Guds fulde rustning, om vi skal kunne stå imod på den onde dag og holde stand *efter at have besejret alt*, derunder de gode dages skjulte fristelser.

Man skulle umiddelbart tro, at gode dage fremkaldte så megen taknemmelighed hos os, at vi aldrig gik i stå, men tværtimod blev ledet til yderligere omvendelse, drevet dertil af Guds godhed. Det sker da også, Gud være lovet! Men alt for ofte fører Guds mange gaver til det sørgelige resultat, at Giveren bliver glemt, og gaverne bliver dyrket, og da er der fare på færde.

Paulus derimod formåede at have overflod ved den kraft, Kristus skænkede ham; han forblev i Kristus midt i sin overflod og forblev derfor *grebet af Kristus*, ikke af overfloden. Han var ikke mindre afhængig af Herren i dage med overflod end i dage med mangel og derfor heller ikke mindre ivrig og nidkær for Herren i de gode dage. Han bad ikke mindre i gode dage end i onde, søgte ikke Guds rige

mindre, tjente ikke med mindre hengivenhed, nød ikke tilværelsen mere i gode dage end i onde, men var og forblev den samme Paulus, *Kristi træl* i overflod som i mangel. Han vidste, at han ikke var sin egen, thi han var dyrt købt; han vidste også, at han ikke ejede, hvad han havde i overflodens dage, men at han kun var husholder derover på Kristi vegne.

Kristus har sagt: »Bliv i mig!« Det havde Paulus taget til hjerte; det samlede han sig om!

Det må vi også gøre midt i vor overflod, thi ellers lider vi skade på vor sjæl. Vi må søge ham ved dagens begyndelse, så det bliver os bevidst, at han er i os, og vi i ham. Vi må forstå, at uden ham kan vi slet intet gøre, heller ikke i dage med overflod. Vi må øve os i at blive i Ham og hos Ham, thi da giver han os kraft til at have overflod. I modsat fald tager overfloden magten over os.

Mangel

Det farlige ved overflod er, at den kan beherske en kristen, uden at han lider under det. Han lægger ikke mærke til, at det står dårligt til med hans åndelige liv. Han går måske til gudstjeneste temmeligt regelmæssigt og tænker ikke over, at han er blevet lunken, lider ikke under det, søger ikke over al den tid, der er gået tabt, thi han har det jo hyggeligt og godt i alle måder. Han omgås andre af samme type, har fælles interesser med dem og lægger slet ikke mærke til, at han er kommet på afstand af Kristus og hans forsmædelse. Han tænker ikke over, at han skal tage sit kors op dagligt og følge Kristus uden for lejren, men forvandler sin kristendom til noget, der passer for gode borgerlige mennesker, der gerne vil følge et agtværdigt livsmønster og omgås agtværdige mennesker.

Disse skjulte farer og fristelser findes ikke i tider med mangel, da man kæmper for at overleve. De fristelser, der da møder sjælen, er af en helt anden art. Det er først og fremmest fristelsen til at *forarges på Gud* – hvorfor lader han mig lide mangel, hvorfor griber han ikke ind?

Jeg tænker ikke blot på mangel på dagligt brød, thi der er andre former for mangel – mangel på sundhed – mangel på venner – mangel på svar på sine spørgsmål, o.s.v. At mangle noget, man ikke synes man kan undvære, det er virkelig svært.

Jeg kender kristne, der hele livet har manglet førligheden. For nylig begravede vi *Mary Hammerbak Jensen*, der havde

fået sit ben amputeret. Her vil kristne, der ikke rigtig ved, hvad den guddommelige kraft er, sige, at hun skulle have været helbredt, hvis hun og vi havde kendt Guds kraft. Men vi, der kendte Mary, oplevede, at hun formåede at lide mangel ved den kraft, Kristus gav hende dag for dag; vi havde ingen mere strålende søster iblandt os, altid var hun et solskin og et lysende smil. Alt formåede hun i ham, der gav hende kraft.

(Det er sandt, at Gud undertiden helbreder og gengiver førligheden, men det egentlige i den guddommelige kraft er ikke disse og lignende virkninger af kraft, men selve det nye, uovervindelige, guddommelige liv, der formår alt, også at lide og ikke få, hvad det umiddelbart ønsker.)

Paulus formåede at sulte; det gjorde ham ikke bitter, at det daglige brød ikke altid var der, når han trængte til det; han kom ikke til at tvivle på Guds kærlighed og omsorg; han forargedes ikke og følte sig ikke forurettet. Da *Epafroditus* kom med gaven fra menigheden i *Filippi*, befandt han sig virkelig i nød, og han siger da også: »Dog var det smukt af jer at stå sammen med mig i min nød« (Fil. 4,14). Alligevel oplevede han det ikke som nød

på samme måde som andre nødstedte mennesker, thi han forblev i Kristus og oplevede, at han af ham fik kraft til at lide mangel, d.v.s. kraft til at glæde sig og være tilfreds, kraft til at stole på Herren, kraft til at sprede velsignelse til andre, kraft til at glemme sin sult og mærke Herren så nær, at der midt i al hans nød dog ingen nød var!

Der er som nævnt megen mangel iblandt Guds børn, mange uforståelige ting, megen nød, mange hvorfor, hvorfor? Hvem formår at bære det? Lad os ikke tale for store ord – slet ikke til dem, der er midt i prøvelserne og lidelserne, hvor de mangler det, de allerhelst ville have. Kun een kan hjælpe dem, men Han formår det, thi han er prøvet endnu mere end de. Han har lidt mangel på alt, til sidst endog på bevidstheden om Guds nærhed. På korset var han berøvet alt, ubetinget alt. Så han opad, var Gud borte; så han til menneskene, svigtede de ham alle; intet sted var hjælp at hente i hans forfærdelige mangel på alt. Han alene kan hjælpe, og han vil hjælpe dem, som han hjalp Paulus. Den største hjælp er, når han fylder hele deres bevidsthed med sin egen person og siger: »Det er mig, frygt ikke!« Hvor bevidsthe-

den om Kristi personlige nærhed fylder sjælen, formår den alt, endog at lide mangel. Det er en Guds kraft så stor, at den ikke kan beskrives, lige så lidt som den kan besejres. Det var den kraft, der prægede Paulus' liv hele vejen; derfor var han som en, der intet ejede (og altså manglede alt), og dog ejede alt (og altså intet manglede), og derfor kunne han, skønt fattig, altid gøre mange rige.

Magtesløshed

Det er kun i vor magtesløshed, Guds kraft udfolder sig helt. I dage med overflod er vi tilbøjelige til ikke at føle os magtesløse; derfor er Guds kraft ikke virksom; det burde ikke være sådan, thi hvis vi har virkeligheden for øje, er vi jo lige hjælpeløse og kraftesløse i overflodens dage som i alle andre, lige afhængige af Herren. I mangelens dage oplever vi, hvor svage vi er; da gælder det om ikke at resignere og lade stå til i en bedrøvelse og forargelse til død, men have Herren sådan for øje, at hans kraft kan udfolde sig, så vi både formår at lide mangel og samtidig formår at gøre mange rige.

Det sataniske

Et ubehageligt emne! Ja, jeg vil heller ikke befatte mig meget med det, kun et par bemærkninger til praktisk hjælp, håber jeg, for os alle.

Hvad er det sataniske? Det er det onde, svarer vi, og det er jo ikke forkert, men det er ikke tilstrækkeligt vejledende, thi vi er ikke af os selv i stand til at bedømme, hvad der er det onde.

Da Peter sagde til Herren, at han ikke måtte gå til korset, og at Gud måtte bevare ham fra så frygtelig en skæbne, ville vi sige, at Peter var god imod Herren og gav ham gode ord og gode råd; ingen af os ville finde på at sige, at Peter var satan, og at hans ord var onde og sataniske, men Herren sagde til ham: »Vig bag mig, satan! thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er« (Matt. 16,23).

Hvad var det, der gjorde, at Peter talte satanisk? Flere ting! Lad os betragte dem lidt nærmere!

Peter er i sig selv ond

Mennesket er ikke godt, men ondt. Det gjaldt også Peter. Herren sagde engang til sine disciple: »Når I, som er onde, forstår at...« (Luk. 11,13).

Vel kan et ondt menneske give sine børn gode gaver, men når han møder det

guddommelige, afsløres det gang på gang, at der udgår umådelig meget ondt fra os onde mennesker.

Der er grund til at være forsigtig med at tænke alt for positivt og godt om den faldne menneskenatur, thi hele verden, d.v.s. alle mennesker ligger i den onde.

Tankerne

Vi er imidlertid alt andet end tilbøjelige til at frygte vore egne tanker. Tværtimod er der i kristenheden en lys og optimistisk tro på, at når blot vi hver især kommer med vore gode forslag, så skal der nok komme fart i Guds foretagende!

Lad mig atter minde om *Søren Kierkegaards* kendte ord: Der er een, du skal frygte Gud – og der er een, du skal være bange for: dig selv!

Ja, der er sandelig grund til at være bange for vore egne tanker. Det er nemlig sådan, at når de afviger fra Guds, så er de sataniske. At afvige fra Gud er ikke at komme ind i neutralt område, men at blive Guds modstander. Det var, hvad der var sket med Peter. Hans »gode« tanker og »kærlige« råd var sataniske, fordi de afveg fra Guds!

»Tanker ødelægger alt« var vægtavlen i pastor *Fjord Christensens* arbejdsrum.

Den hang over hans skrivebord.

Vi er ikke i stand til at udtænke noget af værdi for Guds sag; det understreger Paulus (2. Kor. 3,5); ja, han hævder, at han ikke er i stand til at udtænke noget, som kom det fra ham selv; han er altså helt udblottet for gode ideer og nye tanker – helt afhængig af at forstå, hvad Gud tænker – det vil atter sige: helt afhængig af, hvad Guds Ånd siger til ham i Den hellige Skrift.

Men Saul fra Tarsus havde tænkt og handlet satanisk, thi alle hans nidkære og Gud-hengivne tanker stred imod Guds og var dæmoniske.

»Mine tanker er ikke eders,« siger Herren kategorisk (Esaj. 55,8). Hvis du tager dette ord til hjerte, vil du ængstes for at afvige fra Guds tanker, så sandt enhver afvigelse åbner for det stik modsatte af, hvad Gud har tænkt, og det er naturligvis satanisk.

Menighedens historie

Der er tænkt en bunke tanker af velmenende mennesker, der gerne ville »støtte« menigheden, gøre den »stærk«, give den »sikkerhed« og »indflydelse«, men alt for ofte var disse »gode« ideer ikke Guds tanker og forvandlede derfor menighederne

og kirkerne til Guds modstandere, redskaber i den ondes tjeneste.

At Guds tanker overhovedet har kunnet gøre sig gældende i menighedens lange historie, er et vidnesbyrd om Guds trofasthed og magt. Lad os imidlertid rette lyset imod os selv, at vi ikke skal blive for sikre på, at hos os er det kun Guds tanker, der hersker.

At »holde fast ved det, du har, at ingen skal tage din krone,« betyder at holde fast ved Guds ord med Guds tanker, og det er en kamp. Thi Guds ord byder os at vælge en vej, som kød og blod ikke synes om. Hvis der bor for megen selvsikkerhed i os, undgår vi ikke at forhaste os ud i noget, der strider med Guds tanker. Det er derfor, stilheden er aldeles afgørende for os. Thi når vi er stille for Gud og bier på ham i hans ord, sorterer han vore tanker, skiller alle dem ud, der strider imod hans, og

åbenbarer os sin vilje og sin vej. Den, som tror, haster ikke.

Herren selv

Det er betagende at følge vor Herre Jesus på hans vej gennem livet; på een gang er den så enkel og dog så hemmelighedsfuld – enkel, fordi han kun tænkte Faderens tanker og gjorde hans vilje – hemmelighedsfuld, fordi han ikke lod sig indpasse i det almindelige tankemønster. Hans tanker var uafladeligt ikke deres, end ikke hans disciples. Hvorfor udvalgte han dem, der intet var? Hvorfor stødte han de indflydelsesrige fra sig? Hvorfor lod han sig ikke overtale til at blive deres konge? Hvorfor sov han i båden, da den var ved at synke? Hvorfor dvælede han tre dage i stedet for straks at ile Lazarus til hjælp? Hvorfor lod han ikke den unge mand, der

ville følge ham, begrave sin fader først? Hvorfor udslyngede han så forfærdelige veråb over farisæerne og de skriftkloge? Hvorfor lod han Judas have pungen? Hvorfor tilkaldte han ikke tolv legioner engle? Hvorfor benyttede han ikke sin magt? Hvorfor åbenbarede han sig ikke i triumf for Pilatus og ypperstepræsterne efter sin opstandelse?

Sandelig, Guds tanker er ikke vore, hans veje ikke vore – men hvor har vi svært ved at indstille os derpå, svært ved at opgive vore egne tanker og veje, svært i det hele taget ved at stole på Herren og ikke holde kød for vor arm. Og det er her, satan sætter ind – her er hans indfaldsport ind i menighedens liv og virke.

Må Herren hjælpe os til at være og kunne intet, så Kristus i praksis er vort liv – han, der tænker og viser os sine veje!